

PERTICS VILLÓ

Okkultak

Sziminek – Kőfejtő Béla gépjárműalkatrész-beszerző és Kőfejtő Béláné értékhitelítő, másodállásban varrónő harmincéves lányának – egyetlen igazi és örömteli szenvedélye a csillagjegyek kutatása, olvasása volt. Szimi már egész kiskorában vonzódott mindennemű okkultizmushoz, fiatal, tudatlanabb időszakában a szorzótáblát is efféle művészetnek hitte. Éjszakákat elüldögélt a tiszta ég alatt és próbálta megkeresni a tizenkét jegy tizenkét csillagképét. Legjobban az oroszánt szerette volna látni, hiszen ő maga is augusztusi lányként pottyant a világra. Mikor az égboltot vizslatva egész összehúzta mandula szemeit, gyakran a könnye is kicsordult az erőlködéstől, de nem bánta, Szimi szeretett szenvedni, az aszcendense skorpió volt, az igazi mélységek emberének horoszkópja. A faluban csak szerdánként és keddenként sétált: a kos Merkúrjának szerencsenapján, és szerencseként is élte meg, ha odaköszöntek neki a szomszédok, ha hozzádörgölöztek a kicsiny közösség kicsiny girhes macskái. Ő maga mindenkiről tudta, hogy hányadik hó hányadikán született, sőt magában azt is érezte, ki mikor fog meghalni, de ezt a pánik elkerülése végett titkolta. Csak egyszer csúszott ki a száján egy nem kívánt adat Gabicsa néniről, amikor túl sok pezsgőt ivott a falu védőszentjének, Szent Lukács szobrának felavatásán, de rögtön meg is bánta. Szerencséjére senki nem hallotta, csak a Bíró Bencéék fia, akit nem igazán érintett meg a dolog herbálos cigarettájának sodrása közben.

– Ma 2017. 03. 22. van. Bazsó napja. A Napom éppen a Marsomban áll. Ma vagyok a legtermékenyebb életem során, Mama. Mához kilenc hónapra szülsz Teneked egy kos kisfiút, Mama. Tudom, hogy erre vársz évek óta, egy gyerekre. És tudom, hogy tinéktek nem egy oroszán lány illett volna a házasságotokba a Papával, mert egy érzékeny, családcentrikus rák sokkal jobban passzolt volna a szerelemkalkulátor szerint tihozzátok, de azért én örülök, hogy megszültetek. Mert én ide akartam jönni, tinektek. Nekem ez meg volt írva. Hogy majd amikor öreg, gebe leszel, az én kezemet foghasd és nekem mondhasd el, ha elvették az idősek a protézised, az új szobatársaid, a papa halála után. És a ti vezetékesetek fog csörögni néhány hónap múlva, hogy a kis Mirta megtette az első lépéseit, hogy fogtok ti örülni. És amikor megnő – ti már halottak lesztek akkor, téged egy autóbalesetben ölnek majd meg –, szóval akkor Mirta nagyon sok pénzt fog keresni, és abból a

PERTICS VILLÓ VIRÁG (1997, Budapest) a budapesti Kerék Utcai Általános Iskola és Gimnázium végzős osztályának tanulója és a Szindra Színház társulatának állandó tagja.

pénzből veszünk nektek egy csillagot az égen és azt tirólatok fogjuk elnevezni. Mama és Papa. Kos, bak aszcendenssel, nyilas holddal, és Mérleg, ikrek aszcendenssel és oroszlán holddal. Vagy Béla és Angéla, vagy valami ilyesmi. Én azt majd tudni fogom. Tudod, miért nem voltál te soha boldog, mama? Mert nem tulipánokat kellett volna ültetned a ház köré, neked az nem szerencse virágod. Emlékszel, amikor hét éve azt hitted, hogy a vakondok feltúrták a kertet? Hát az nem vakond volt, most elmondom, mert most nagyon őszinte pillanatomban vagyok. Hát az én voltam, hogy te boldogabb lehess. És a papának is mindig azért dobáltam ki az ingeit, mert egy kos ne hordjon barnát, én se szoktam, nem vagyok szardarab. Érted, Mama? Mi nem szarok vagyunk, hanem felsőbbrendű lények, és én ma elmegyek és teherbe ejtetem magam a Dratkó Giziék fiával. Mert a Dratkóék fiával az én szexuális életem fenomenális lesz, mert Attis nyilas, és egy kicsit rák, és te tudod a legjobban, hogy nekem most így harminc év után éppen egy rák érzékenységre van szükségem, és egy nyilas szabadságára, az első alkalom úgyis nagyon fontos, azt mondtad. És nehogy azt hidd, hogy sírok, nehogy azt hidd, mert minden könny egy elszalasztott csepp a lelkemből... Jaj, Mama. Megyek. Indulok Attishoz, még neki is el kell mondanom az ötletem meg a jövőképem. Mindjárt lemegy a Nap – mondta egy szép tavaszi alkonyon Kőfejtő Szimi, a felújított terasz kerti székén ülve édesanyjának, majd elindult Dratkóékhoz.

Mikor odaért, szomorúan tapasztalta, hogy senki sincs otthon. Visszafelé megállt a falu patakja feletti hídon, és hosszasan nézte körvonalát a víz tükreben, majd belevetette magát a folyóba és megfulladt. Mert bár volt benne egy kis skorpió, vízjegyű aszcendense ellenére sem tudott soha úszni.

(Tabéry novellapályázat 2016 – dicséret)